

Поводом Резолуције Европског парламента



Потпуно неоправдано помињање Српске Православне Цркве у Резолуцији Европског парламента о спољном уплитању у све демократске процесе у Европској унији, укључујући дезинформисање, засновано искључиво на дубоким историјским предрасудама и тенденциозно креираним стереотипима није изненађујуће, али, свакако, јесте дубоко разочаравајуће за нас.

Стављање Српске Православне Цркве у улогу узрочника „напетости међу етничким групама на западном Балкану како би распирила сукобе и поделила заједнице“, потпуно је супротно чињеницама и залагању Цркве у свакодневном животу и стога такав став одлучно одбијамо.

Црква се без престанка моли за мир, гради мир и подстиче свој верни народ да зацељује ране прошлости, унапређује поверење и гради мостове сарадње са суседима, без обзира на то како се моле и ком народу припадају.

Квалификовање Српске Православне Цркве у односној Резолуцији, супротно овим необоривим и опште познатим чињеницама, даје нетачну слику и резултате који нису у складу са циљевима због којих је основана и постоји Европска унија, судећи бар по њеним прокламованим начелима и званичним документима, а то су мир, правда и слобода за све.

Дужни смо да појаснимо и заиста зачуђујуће стављање у негативан контекст питања заштите традиционалних породичних вредности, за које се Српска Црква залаже на исти начин како то заиста чини и Руска Православна Црква, као и све остале помесне Православне Цркве без изузетка, али, ни најмање различито, и Католичка Црква, као и неке Цркве Реформације. О томе сведочи, на пример, заједничка изјава папе Фрање и патријарха Кирила дата на Куби, као и низ изјава које је папа Фрања, као и његови претходници, дао заједно са патријархом Вартоломејем, којима и католици и православни заједно реafirмишу породицу као природно средиште живота човека и друштва. Слична начела о браку налазимо и у исламу, као, наравно, и у јудаизму.

За Српску Православну Цркву ово су елементарне и уједно универзалне антрополошке вредности на којима опстаје или пада не нека нација, држава или унија него људска цивилизација, тако да се не могу мењати у зависности од мишљења било ког политичког форума или друштвене групе. Црква, како у свом бићу тако и у својој друштвеној делатности, није по себи ни конзервативна ни либерална. Она не чува ни стари систем вредности зато што је стар нити убрзано хрли да прихвати нови приступ човеку и окружењу у којем он живи, и то зато што је нов. Насупрот томе, својим јеванђелским и христоцентричним системом вредности Црква је, независно од времена и простора, увек савремена. То значи, да она у сваком времену припада вечности и свом времену, увек сведочећи неповредивост достојанства човека као иконе Божије, и труди се да учествује у свему ономе што је добро, истинско, честито и непролазно, заснивајући то на непролазности речи њене Главе и Утемељитеља, Христа Спаситеља.

Подједнако је тешко разумети зашто се у поменутој Резолуцији као споран помиње однос између државе и Цркве. Свако ко се имало интересује за ово питање зна да се Српска Православна Црква залаже, што је у доброј мери

уређено конкретним законима у државама где врши своју мисију, за начело кооперативне одвојености Цркве и државе. Овакво делање Српске Православне Цркве засновано је на демократским принципима и процедурама и то ради добра свих – државе, Цркве и свих грађана – без обзира на то да ли су верници или нису. Да ли треба подсећати да је управо такво уређење заступљено и у државама Европске уније у чијем парламенту је донесена Резолуција?

Напоследку, нити постоји нити може да постоји уплитање, било са Истока било са Запада, у фундаментална питања мира и саживота, која се налазе у средишту интересовања, рада и ангажовања Српске Православне Цркве. Црква ће наставити да се једином Миротворцу, Христу Распетом и Васкрслом, моли за мир међу људима који живе на овом простору и за мир свега света.

spc.rs